

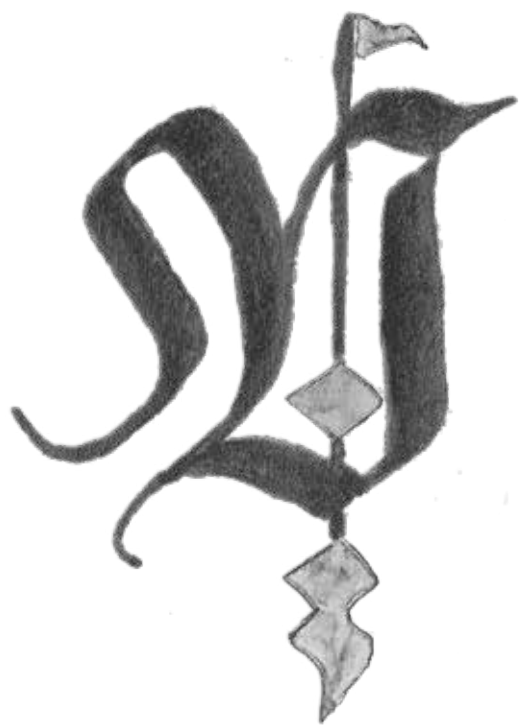
Herbroken Belofte

BOEK TWEE

RANI DE MONDT

Inkijkexemplaar

© 2020 Rani De Mondt

© 2020 Ambilicious, uitgever van verhalen
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Probeeld / Ambilicious Studio
Foto in omslag: Katrien Vranckx
foto's binnenwerk Katrien Vranckx
Opmaak binnenwerk: Ambilicious Studio / Probeeld

Redactie: Nathalie Lemaitre
Eindredactie: Inanna van den Berg

ISBN 978 94 92551 84 9
NUR 285
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rani De Mondt

Verbroken Belofte

Ambilicious, uitgever van verhalen

*It's not the endings that will haunt you
But the space where they should lie,
The things that simply faded
Without one final wave goodbye.
Like a book with torn out pages,
Forgetting things you're sure you knew,
A question with no answer
And a song stopped halfway through.
So when your mind attempts to store them
Their crooked shape will never fit,
And forever in the corners
Of your consciousness they sit.
Jagged edges made from moments
You can't be quite sure were the last,
Slicing open thoughts that healed
As they attempt to slip right past.
You see, not knowing is what haunts you,
The memories that never mend,
For they are puzzles missing pieces
Of all the things that didn't*

E.H.

Proloog

Emilie Acronius

10 november 1837

De Ridderoorlog van 1832 heeft zware gevolgen gehad. Duizenden slachtoffers. Opstanden, verzetsgroepen, moord, koninkrijken die zichzelf noodgedwongen moesten afsluiten van de rest van het land, zodat ze konden overleven.

Ik leef in zo'n koninkrijk. Al is leven een groot woord.

Voor de chaos losbrak was ik het saaiste meisje dat Radèl ooit gekend had.

Mijn zus, Helena Acronius daarentegen, was alles wat ik ooit wilde zijn. Toen zij ontvoerd werd door Markus Mor, ben ik op reddingsmissie gegaan. Iets wat zij heeft moeten bekopen met haar leven, en iets wat beelden op mijn netvlies heeft gebrand, die ik nooit meer kan vergeten.

Tijdens mijn verblijf in de gevechtsschool heb ik een jongen leren kennen, maar ik weet niet goed wat ik met hem moet aanvangen. Hoeveel keer per dag moet je dat voeden? Moet je daar iets speciaals mee doen? Ik zou het niet weten. Wie dat wel zal weten is onze kroonprinses, Romy De Montespan.

Zij heeft de Ridderoorlog van 1832 gestart om wraak te nemen op haar voormalige verloofde, prins Thomas de Wignacourt. Mijn geboorteplaats, Radèl, heeft tijdens die oorlog verschillende veldslagen op haar grondgebied gehad. De grootste daarvan is waarschijnlijk De Slag Om De Loods in de avond van 18 mei 1832. Een honderdtal soldaten van het buurkoninkrijk Tonnom, waar prins Thomas vandaan komt, sneuvelden. Net zoals tientallen onschuldige kinderen, en de harten van hun ouders.

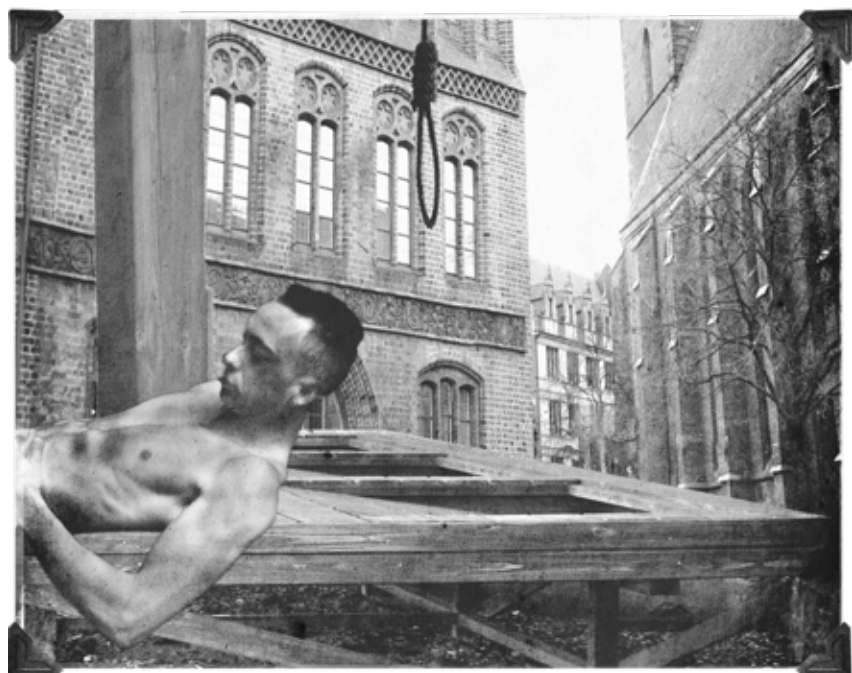
Vijf jaar later draagt Radèl nog steeds de gevolgen. De opstanden zijn niet meer bij te houden. De bek van de havik van de Zwarte Alliantie hakt op ons in als de pikhouwelen in de steenkoolmijn. Je zou denken dat onze kroonprinses Romy hieruit geleerd heeft. Dat zij, als toekomstige leidster van ons koninkrijk, er op zou toezien dat er vrede bestaat. Maar nee, de oorlog met Nareno is volop bezig en de spanningen met Tonnom en het aangrenzende koninkrijk Evidra zijn nog niet gaan liggen. Ik wil hier niet meer zijn, al heel lang niet meer. Ik kon toen gewoon niet vluchten omdat Radèl hermetisch afgesloten was voor de rest van het land van Parte Trenecat. En daarbij, ik kon mijn familie niet achterlaten.

Maar nu ik hier lig te bloeden, door het verraad van mijn eigen broer, is ook die sympathie weg.

De chaos in mijn ziel neemt het over van mijn angst.

Ik moet hier weg.

Voor het mijn dood wordt.

1

Emilie Aeronius

Emilie! Nee! Elliot probeert zijn handen wanhopig los te trekken, maar het touw geeft geen millimeter mee.

Uit de menigte die zich heeft verzameld om Elliot te zien sterven, stijgt rumoer op. Ik schrik op door het geluid van een hoorn. Eindelijk, de Zwarte Alliantie. Dan hebben de assen van Helena toch hun werk gedaan.

Tientallen in het zwart geklede mannen op zwarte paarden bestormen het dorpsplein. Met hun zwaarden drijven ze de menigte uit elkaar.

Zilveren harnassen rennen op hen af. Hier en daar vliegt een pijl het plein over.

De menigte weet niet meer wat te doen. Sommigen vluchten, anderen staan verstijfd van angst. Een klein meisje huilt hartverscheurend. Ik moet hier weg.

Ik reik naar het mes dat Frederik heeft laten vallen. Met alle moeite van de wereld snij ik het touw rond Elliots handen los.

Hij kijkt me dankbaar aan en trekt me dan van de grond.

Ik schreeuw het uit van de pijn. Het bloed stroomt nog altijd uit mijn zij. 'Millie, ik snap dat je pijn hebt, maar we moeten hier echt weg.' Nog één keer kijk ik om. Tot mijn grote verschrikking zie ik mijn moeder staan. Ze wappert wild met een zwarte vlag.

Hij blijft even stilstaan. 'Die kunnen we niet meenemen, Millie. We moeten snel zijn. Als prinses Romy doorheeft dat we verdwenen zijn, zal het hek zeker en vast dichtgaan.'

Ik veeg een traan weg. Waarom huil ik? Het is me al lang niet meer duidelijk. Er zijn zoveel redenen om eronderdoor te gaan. De pijn van het mes, het verdriet om mijn moeder, de eeuwig kwellende herinnering

aan Helena, of de horror van Markus' cel, die me blijft achtervolgen.

In een vlaag van wanhoop trek ik mijn halsketting met de kameleon van mijn hals. Het amulet is gebroken. Ik moet er haast om lachen. De gelijkenis tussen het amulet en mezelf is treffend. Allebei gebroken. Allebei achtergelaten. De paardenhoeven trappelen het amulet dieper in het slijk rond het schavot.

De ridders lopen wild zwaaiend met hun zwaard, vermoorden onschuldige burgers.

Elliot trekt als een klein kind aan mijn mouw. Juist, ik heb geen tijd om naar de horror die Radèl met zich meebrengt te kijken. Ik moet vluchten naar Tonnom.

Alsof het daar zoveel beter zou zijn. Wederom vervloek ik mijn achternaam die tot ver buiten de grenzen van Radèl berucht is. Ik wend me af van de taferelen achter mij en strompel verder achter Elliot. Mijn pijn wordt nog erger als we het marktplein voorbijlopen. Nog een herinnering aan iemand die ik verloren ben.

25 oktober 1837: het Mor-eiland

De koude, ijzeren spijlen van mijn cel verminderen mijn hoofdpijn. Mijn pols kan niet ophouden met beven. De geur van verbrand vlees hangt in de ruimte.

Ik open één oog en zie zijn wilde, blonde krullen. Degene waarvan ik dacht dat hij mijn beste vriend was, staat vlak voor me.

Zijn ogen lopen over van schuldgevoel.

'Nicolas.'